

Sygn. akt II UK 310/17

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku Z. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o prawo do emerytury pomostowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.
z dnia 14 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa .../16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w G. wyrokiem z dnia 14 lutego 2017 r. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 19 sierpnia 2016 r., mocą której zmieniono decyzje organu rentowego i przyznano wnioskodawcy Z. J. prawo do emerytury pomostowej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł skargę kasacyjną. Zarzucił naruszenie art. 49 i 51 w związku z art. 3 i art. 4 pkt 1-5 i 7 oraz art. 5-12 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 664 ze zm.) poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w okolicznościach sprawy, a mianowicie poprzez przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że wnioskodawca spełnił wymóg posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych uwzględniając okresy pracy wykonywanej za pośrednictwem Morskiej

Agencji G. u armatorów zagranicznych, co w konsekwencji skutkowało stwierdzeniem, iż ubezpieczony nabył prawo do emerytury pomostowej.

W ocenie skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w praktyce przy ich stosowaniu, a mianowicie: czy wobec treści art. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 51 i 49 ustawy emeryturach pomostowych można zastosować te przepisy w przedmiotowej sprawie i zaliczyć do okresów pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych, okres pracy marynarza, wykonywanej u armatora zagranicznego, do której został skierowany przez pośrednika, a nie płatnika i czy taki marynarz jest w kręgu podmiotów uprawnionych do ubiegania się o emeryturę pomostową na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych. Zdaniem organu rentowego zachodzi też potrzeba wykładni przez Sąd Najwyższy zaskarżonych przepisów prawa materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie zachodzą przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Biorąc pod uwagę funkcje stawiane skardze kasacyjnej, a przede wszystkim zdominowanie jej roli interesem publicznym, przejawiające się w przypadku przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. w dążeniu do wyjaśnienia nowych albo kontrowersyjnych instytucji prawnych, zrozumiałe stało się, że Sąd Najwyższy nie powinien przyjmować do rozpoznania skargi kasacyjnej poddającej pod rozwagę zagadnienie prawne, w sytuacji, gdy zostało ono w orzecznictwie wyczerpująco i jednolicie wyjaśnione. W takim przypadku zagadnienie prawne nie charakteryzuje się „istotnością”, czyli nie jest doniosłe dla praktyki stosowania prawa, jak również nie wpływa na rozwój określonych instytucji prawnych.

Zważywszy na powyższe spostrzeżenie, należy zaznaczyć, że problematyka sygnalizowana przez organ rentowy była już w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozstrzygana. Wystarczy wskazać na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2015 r., II UK 367/14, LEX nr 1844085. W judykacie tym stwierdzono, że „dla oceny prawa wnioskodawcy do emerytury pomostowej, nie ma

przesądającego znaczenia fakt, że Morskiej Agencji G. Spółki z o.o. w G. nie można uznać za płatnika składek, o którym mowa w art. 2 ustawy pomostowej oraz za podmiot uprawniony do wystawienia zaświadczenia o jakim mowa w art. 51 ustawy o emeryturach pomostowych. Sąd Najwyższy w utrwalonej judykaturze przyjmuje, że okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach u pracodawcy zagranicznego na podstawie skierowania upoważnionej polskiej instytucji kierującej pracowników do pracy za granicą, za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w Polsce, mogą być uznane za składkowe okresy ubezpieczenia na podstawie art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, natomiast począwszy od listopada 1985 r. okresy zatrudnienia u pracodawców zagranicznych mogą być uznane za składkowe okresy podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w Polsce, jeżeli zostały opłacone składki - art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2010 r., II UK 329/09, OSNP 2011 nr 19-20, poz. 262, podobnie w wyroku z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 5/10, niepublikowany, dotyczącym zaliczenia okresów pracy marynarza kierowanego do prac za granicą u armatorów zagranicznych, które zostały uznane za okresy wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach). W orzecznictwie przyjmuje się więc, że okresy zatrudnienia obywateli polskich za granicą wliczane są do okresów ubezpieczenia społecznego w Polsce pod warunkiem opłacenia składki w polskim organie ubezpieczeń społecznych, chyba że ustawa lub ratyfikowana umowa międzynarodowa stanowi inaczej (por. wyrok z dnia 30 sierpnia 2001 r., II UKN 500/00, OSNP 2003 Nr 10, poz. 258) oraz że do okresu pracy w szczególnych warunkach wlicza się okresy wykonywania za granicą u zagranicznych pracodawców prac wymienionych w wykazach stanowiących załącznik do uznane za okresy składkowe (por. wyrok z dnia 5 marca 2003 r., II UK 196/02, OSNP 2004 Nr 8, poz. 144)".

Dodać do tego wypada, że przywołany wyrok został wydany, po pierwsze, w analogicznym stanie faktycznym, po drugie, stanowi kontynuację utrwalonej wykładni wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2014 r., II UK 465/13, LEX nr 1475169 i z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 255/13, LEX nr 1738483). W tych okolicznościach trudno

twierdzić, że zagadnienie prawne podnoszone przez organ rentowy jest istotne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Oczywiście staje się również, że wykładnia przywołanych w skardze kasacyjnej przepisów nie budzi już poważnych wątpliwości, jak również nie wywołuje rozbieżności w orzecznictwie. Oznacza to, że nie doszło także do spełnienia warunków określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z przedstawionych względów należało orzec jak w sentencji.

kc